

CAMPI QUI PUGUI, QUE ARRIBEN ELS POETES

CRISTINA I ELS POETES

Cristina acaba d'arribar. Josep M.ª Bardolet deixa el got de ginebra i s'aixeca a fer els honors. El somriure és per les dues parts i brollen invisibles els mots en boca del poeta encès: «Comtessa, el meu ofici la gent de seny reputa que és un vici. Escrivim ratlles curtes, pinzellades subtils del pensament, i encara et diu la crítica que el vers d'un altre furtes». Cristina no contesta l'inici d'un discurs que s'imagina inversemblant. Alhora Josep M.ª Bardolet reprèn la tongada tot xarrupant el producte d'una vulgar destil·lació: «Comtessa, fins la virtut convé que sigui moderada. Una vegada un senyor flamant s'arrepentjava damunt el bastó amb que guarnia la seva esquifida pinta. Tot d'una passà el poeta i el senyor flamant quina n'hi dirieu que li va dir?». Cristina és veu obligada a parlar. No pot donar un somriure per resposta com la majoria de les dones amb testa buida i boca plena. «Potser li va dir: bon dia?». «Justa la fusta mi senyora!». Contestà Josep M.ª Bardolet tot exhaurint el contingut de l'estri rutilant amb què il·luminava la seva preclarament cada dia.

La xica escala et desplauria:
era cert que les antigalles
no eren al capçal del teu llit.
Tampoc el vitrall decimonònic
l'era un bon tònic a l'abast.
Si jo fos d'antigor provada
l'ofrenaria ignotament
un vell romanç de Magalí
per a la personal lectura.

Concert de música amb la lira,
bateria i aspres timbals,
ara, tot just feta la passa,
no rebruyiria terra enllà,
restaria a la fira de vila,
com sempre diària, esquifida...
Voldria cridar: Desperta ploma!

I àgil navili ara dur-te
un tronat missatge i ma persona:
JOSEP M.ª BARDOLET i MIRAMAR

Cristina es començà a posar tova, és a dir, lènguidament es deixà anar pel sofà tot miolant com una gata que ha endrapat

massa i de tan bé que està ja no sap com posar-se. Muhammad Ibn Ibrahim Al-Marrakusi va baixar del món pèrsic i entonà solemnement: «La seva figura és dolça, la seva presència porta al Paradís. I l'infern sembla la vida quan ens abandona. Fuma, és cert, no per vici però: tan sols per obstaculitzar el pas a les abelles que volen llibar en els seus llavis de mel». Josep M.ª Bardolet s'empipà i tot mirant la túnica blanca de Muhammad Ibn Ibrahim Al-Marrakusi que s'allunyava amb passa segura pensà: «Sols hi ha dos camins: la felicitat o la dissort. Cal triar el primer o ser un desgraciat». La noia de les dents blanquetes i dels cabells que li amagaven les orelles gosa parlar: «I qui és aquest moro?». Josep M.ª Bardolet contestà la típica frase seva: «No ho sé. Però et llegeixo un altre poema car has de saber que les fonts de Montjuïc són com tú. Sempre ballen canviant-se de vestit cada dia i amb música o sense, l'encanteri és evident».

Brama, tord i ferm, l'alt soroll sonor,
car tremola, fort ball encisador,
força de ceguesa, espetecs d'amor.
Tot donant-se mans, amb prou feines mor!
Sons que reviscolen com brogits d'or
i també d'argent, mes sense conhort,
mar engelosit, voltes de paor,
foli de tombar envers ful·la tristor.
Devessall de mots, m'esdevenen sord.
I urc, alhora Càller! Fals vaixell bord.
Naufragaré fent via en el record.

Josep M.ª Bardolet pensava en l'arab embolcallat blancament dins el teixit exòtic que li havia esvalotat la Cristina i contemplava com la lectura del poema de les fonts de Montjuïc no li havia deixat la xavala com esperava sinó que paulatinament esdevingué freda, muda, erma i quieta. Preguntà amb l'entonació que l'ocasió requeria: «Què et passa? Què tens?». «Ai noi! De què et queixes si em poso a to amb els teus versos». Josep M.ª Bardolet es torna a inflar i demanar al cambrer d'aquell desert bar de la costa en ple gener a les sis del matí una altra ginebra. Se l'estava ensumant quan Ginsberg bramulant sense demanar consentiment s'assegué a la taula veïna i amb els peus recolzats al cul d'un sofà blavós entonà: «He vist als més grans esperits de la meua generació destruïts per la bogeria, famolencs, histèrics, despulats, arrossegant-se de matinada pels carrers dels negres a la recerca de la imperiosa necessitat de la droga... Quina esfínx de ciment i alumini els hi reben els cranis i devorà llurs cervells i llur imaginació? Porqueria! Porqueria! Porqueria!». Cristina obrí la boca tant que una poma o una pera, ve a ser el mateix, li hagués entrat sense dificultat de cap mena. Josep M.ª Bardolet d'una glopada s'empassà la ginebra i amb llenguatge simbòlic en demanà més al flemàtic cambrer que tot ho esguardava sense intervenir-hi, tan sols pensava: «Déu meu! Déu meu! On arribarem?». Allen Ginsberg d'una revolada saltà per damunt dels caps del poeta i la seva muller i amb una ganyota d'odi s'allunyà tot reclamant un esparver que li fés de taxi.

Cristina ja començava a no ser-hi tota. Josep M.ª Bardolet demanà un te amb llet i tot dient: «Comtessa dona'm la mà, mossegat la llengua i obre els ulls que ara ve quan el maten».

Es gronxament a l'ombra de l'Alguer
d'un bastió fet sense fre de mà
el moviment encarnat sense amor
dóna raó de l'arrelada fe.
Passejata amb dinàmiques mans
devers un cos: Virginal? Musical?
Dona'm la mà... proclama la cançó
som el passat pregonen els records
branda l'arbre de les ones lluents
i la barca manual pesca dins mars:
rebels cabells, bèsties voladores.
Cal fer poda de mots escadussers
alhora el jorn de collita, hom podrà
recollir fort, a més, el fruit escampat
arreu el món de la bellesa íntima.

Cristina i Josep M.ª Bardolet es miraren als ulls, feren l'ullet, s'agafaren les mans, continuaren mirant-se als ulls, provocativa ella, desitjós ell, i caminaren vers el cambrer, li pagaren les consumicions i amb passa lenta anaren vers el juke-box, marcaren J-75, prèviament un duret pel forat, i s'escampà la cançó pel vent: «¡Viva España!». Diuen que la cançó encara s'escolta actualment.

JOSEP M.ª FIGUERES